

MÕISTUSE HÄÄL 1

Ta tuli hommiku eel.

Sisenes väga ettevaatlikult, liikudes kambris hääletult nagu viirastus või vaim, ning tema liigutusi reetis ainult heli, mida tekitas käisteta mantli sahin vastu paljast ihu. Kuid just see hääbuvalt vaikne, vaevukuuldav sahin äratas nõiduri, või ehk ainult virgutas poolunest, milles nõidur ühtlaselt kiikus, viibides justkui põhjatus sügavikus, hõljudes rahuliku veepinna ja merepõhja vahel, kergelt heljuvate vetikate keskel.

Ta ei liigutanud end, isegi ei värahtanud. Neiu astus lähemale, heitis endalt käisteta mantli ja toetas aeglaselt, kõhklevalt põlve vastu aseme äärt. Nõidur jälgis teda langetatud laugude vahelt, reetmata, et on ärkvel. Neiu ronis ettevaatlikult asemele, heitis end tema peale ja surus oma reied tihedalt tema vastu. Kätele toetudes libistas ta juustega üle nõiduri näo. Juuksed lõhnasid kummeli järele. Nüüd kummardus ta otsustavalt ja veidi kärsitult mehe kohale, puudutades kannatamatult rinnanibuga tema silmalauge, põski, huuli. Nõidur naeratas ja haaras õrna, ettevaatliku, aeglase liigutusega tal kätest. Neiu ajas end sirgu, libistades end mehe käte vahel välja. Tema kontuur helendas ähmaselt küljelt langevas aovalguses. Nõidur liigutas end, kuid kahe käe kindla survega keelas neiu tal oma asendit muuta, nõudes samal ajal puusade liigutustega temalt vastust.

Mees vastas. Nüüd ei vältinud neiu enam nõiduri käsi, vaid heitis pea tagasi ning raputas juukseid. Tema nahk oli külm ja üllatavalt sile. Silmad, mida mees nägi, kui neiu oma näo tema omale lähendas, olid suured ja tumedad, nagu näkineiu.

Kiikudes uppus ta kummelimerre, mis lõi lainetama ja hakkas kohisema, kaotades oma rahu.

NÕIDUR

I

Hiljem räägiti, et see mees oli tulnud põhjast, Köiemeistrite torni poolt. Ta tuli jalgsi, talutades koormatud hobust päitseidpidi. Oli hiline pärastlõuna, köiepunujate ning sadulseppade kraamipoed olid juba suletud ja tänav tühi. Ilm oli soe, kuid mees kandis õlgadele heidetud musta mantlit. Ta äratas tähelepanu.

Mees peatus Vana Narakordi kõrtsi ees, seisatas hetkeks ja kuulatas häälatesuminat. Nagu ikka sel kellaajal, oli kõrts rahvast täis.

Võõras Vanasse Narakorti sisse ei läinud, vaid juhtis hobuse mööda tänavat alla. Seal asus teine, natuke väiksem kõrts, mida kutsuti Rebase Juures. Siin oli külastajaid vähem, sest tollel joomakohal oli üsna kahtlane kuulsus.

Kõrtsmik tõstis pea hapukurgitünni kohalt ja mõõtis külalist pika pilguga. Võõras, ikka veel mantlis, seisis kindlalt ja liikumatult kõrtsileti ees ja vaikis.

„Mida ma annan?”

„Õlut,” vastas võõras. Tema hääli oli ebameeldiv.

Peremees pühkis käed linase põlle sisse ja täitis savikannu. Joogi nõu serv oli täkiline.

Võõras polnud veel vana, kuid tema juuksed olid juba peaaegu täiesti valged. Mantli all kandis ta kulunud nahkkuube, mille kaelus ja varrukasuud olid nõõritavad. Kui ta mantli seljast heitis, nägid kõik, et tal on mõõk rihmaga seljale kinnitatud. Selles polnud midagi imelikku, sest Wyzimis kandsid peaaegu kõik relva, kuid keegi ei kandnud mõõka seljal nagu vibu või nooletuppe.

Võõras ei istunud laua taha, üksikute külastajate keskele, vaid jäi seisma kõrtsileti ette, puurides kõrtsmikku läbitungiva pilguga. Siis jõi ta kannust tubli sõõmu.

„Ma otsin öömaja.”

„Pole,” mühatas kõrtsmik, silmitsedes külalise tolmuseid ja määr-
dunud saapaid. „Küsi Vanast Narakordist.”

„Ma tahaks siia.”

„Pole,” tabas kõrtsmik lõpuks ära võõra mehe aktsendi. Too oli
riivlane.

„Ma maksan,” sõnas võõras vaikselt ja kuidagi ebakindlalt.

Ja siis algaski kogu see vastik lugu. Rõugearmiline vibalik, kes ei
pööranud võõra sisenemisest peale temalt oma sünget pilku, tõusis
püsti ja astus kõrtsileti juurde. Tema kaks kaaslast jäid natuke taha-
poole seisma.

„Pole kohti, sa kuradi riivi hulgas,” kähistas rõugearmiline, astudes
otse võõra kõrvale. „Meil pole siin Wyzimis sinusuguseid vaja. See
on korralik linn!”

Võõras võttis oma õllekannu ja astus kõrvale. Ta vaatas kõrtsmiku
poole, kuid too vältis mehe pilku. Tal ei tulnud mõttesegi üht riivlast
kaitsma asuda. Lõppude lõpuks, kes neid riivlasi siis ikka sallis?

„Kõik riivlased on varganäod,” jätkas rõugearmiline, kes lehkas
õllest, küüslaugust ja vihast. „Kas sa kuuled, kuradi värdjas, mis ma
sulle räägin?”

„Ta ei kuule. Tal on kõrvad lehmastita täis,” ütles üks, kes hoidis
end tahapoole, mille peale tema kaaslane hakkas vastikult naerma.

„Maksa ära ja kasi siit minema!” röögatas rõugearmiline.

Alles nüüd heitis võõras tema poole pilgu.

„Enne ma joon oma õlle ära.”

„Me aitame sind,” sisistas vibalik. Ta lõi riivlasel kannu käest ja
haaras tal õlast, rabades samaaegselt sõrmedega kinni rihmast, mis
jooksis põiki üle võõra rinna. Üks tagapool seisjatest tõstis rusika
löögiks. Võõras pööras end kohapeal ringi, nii et rõugearmiline kaotas
tasakaalu. Mõök sahises tupes ja läigatas tuhmilt õlilampide val-
guses. Tekkis segadus. Kisa. Keegi kõrtsisolijaist tormas väljapääsu
poole. Kolinal kukkus tool, tuhmilt kolksatasid põrandale savinõud.
Kõrtsmik vaatas huulte värisedes rõugearmilise koledal kombel lõhki-
raiutud nägu, mehe sõrmed haarasid veel kõrtsiletist, kuid hetke pärast

vajus ta põrandale ja kadus silmist, nagu oleks vette vajunud. Ülejäänud kaks lamasid samuti kõrtsipõrandal. Üks neist lebas liikumata, teine tõmbles krampides kiiresti laialivalguvas tumedas loigus. Kostis läbilõikavalt hüsteeriline naisekisa. Kõrtsmik hakkas värisema, ahmis õhku ja hakkas oksendama.

Võõras taganes seina äärde. Ta oli pingul nagu vibu, keskendunud ja valvas. Mõõka hoidis ta kahe käega, vedades mõõgateraga õhus ringe. Keegi ei liigutanud. Hirm oli otsekui külma pori kinni mätsinud näod, aheldanud liikmed, kinni nõõrinud kõrid.

Kõrtsi tormasid kära ja kõlinaga kolm valvurit. Nähtavasti olid nad olnud kuskil läheduses. Kepid, mille ümber olid mähitud rihmad, olid neil löögivalmis, kuid laipu nähes tõmbasid nad otsekohe mõõgad välja. Riivlane surus selja vastu seina ning haaras vasaku käega saapasäärest pistoda.

„Viska mõök maha!” hüüdis üks valvureist väriseval häälel.

„Viska maha, va röövel! Sa tuled meiega kaasa!”

Teine valvur lükkas jalaga eemale laua, mis ei lasknud tal riivlasele kõrvalt läheneda.

„Tukats, mine kutsu veel inimesi appi!” hüüdis ta kolmandale valvurile, kes seisis uksele kõige lähemal.

„Pole vaja,” ütles võõras ja langetas mõõga. „Ma tulen ise.”

„Küll sa juba tuled, koerapoeg, aga ainult nõõri otsas!” karjus too valvur, kelle hääl äsja oli värisenud. „Viska mõök maha, muidu löön sul pea lõhki!”

Riivlane ajas end sirgu. Ta haaras mõõga vasakusse kätte, aga paremaga, mis oli sirutatud valvurite poole, tegi õhus kiiresti keerulise märgi. Läigatasid needid, mis katsid tihedalt tema nahkkuue pikki, peaaegu küünarnukkideni ulatuvaid kätiseid.

Valvurid taganesid otsemaid, varjates nägusid kätega. Mõni külastajatest kargas püsti, mõni tormas välja. Naine hakkas jälle metsikult, läbilõikavalt karjuma.

„Ma lähen ise,” kordas võõras metalselt heliseva häälega. „Teie kolm minge ees. Juhatage mind linnavalitseja juurde. Mina teed ei tunne.”

„Jah, isand,” pomises valvur, langetas pea ning suundus kartlikult ringi vaadates väljapääsu poole. Teised kaks taganesid, selg ees, tema järel kiiresti välja. Võõras pistis mõõga tuppe ja pistoda saapasäärde ning läks neile järele. Kui ta kõrtsilaudadest mööda sammus, varjasid kõrtsikülalastajad oma nägusid kuuehõlmadega.

II

Velerad, Wyzimi linna valitseja, sügas lõuga ja jäi mõttesse. Ta polnud põrmugi ebausklik ega arg, kuid väljavaade jääda valgejuukselisega kahekesi ei meeldinud talle üldse. Lõpuks tegi ta siiski otsuse.

„Minge välja,” ütles ta valvuritele. „Aga sina istu. Ei, mitte siia. Sinna, kaugemale, kui sul midagi selle vastu pole.”

Võõras istus. Nüüd polnud tal enam mõõka ega musta mantlit.

„Ma kuulan sind,” sõnas Velerad, mängides raske sauuga, mis lebas tema ees laual. „Ma olen Velerad, Wyzimi linna valitseja. Mida on sul mulle öelda, austatud röövel, enne kui ma sind kongi saadan? Kolm tapetut ja nõiduseproov – pole paha, pole sugugi paha. Meil Wyzimis aetakse selliste asjade eest teibasse. Kuid ma olen õiglane inimene, seepärast ma kuulan sind enne ära. Räägi.” Riivlane nõõpis kuue eest lahti ja tõi selle alt nähtavale valge, rulli keeratud kitsenaha.

„Ristteedel, teeäärsetes kõrtsides riputate neid üles,” lausus ta tasa. „Kas see on tõsi, mis siin kirjutatud on?”

„Ahaa,” pomises Velerad, „või selles on asi. Et ma ka kohe ei taibanud. Muidugi, tõsi mis tõsi. Alla on kirjutatud: Foltest – Temeeria, Pontari ja Mahakami kuningas ning valitseja. Ja kui on juba allkiri all, siis on tõsi. Kuid läkitus läkituseks ja seadus seaduseks. Mina valvan siin Wyzimis seadust ja korda! Ja inimesi tappa ei luba! Said aru?”

Riivlane noogutas arusaamise märgiks pead. Velerad hakkas vihaselt nohisema.

„Kas sul nõiduri märk on?”

Võõras pistis jälle käe kuuehõlma alla ja tõi lagedale ümmarguse medaljoni hõbeketi otsas. Medaljonil oli kujutatud irevil kihvadega hundipea.

„Kas sul mingi nimi ka on? Võid öelda ükskõik mis nime, ma ei küsi uudishimust, vaid selleks, et oleks kergem vestelda.”

„Mu nimi on Geralt.”

„Olgu siis pealegi Geralt. Riivimaalt, nagu ma häädusest aru saan?”

„Riivimaalt.”

„Nii. Tead mis, Geralt. See siin,” plaksatas Velerad peopesaga vastu lätitust, „see unusta ära. See on tõsine asi. Paljud on juba proovinud. See, vennas, pole mitte paari-kolme võllaroa surnuksraiumine.”

„Ma tean. Linnavalitseja, see on mu amet. Siin on kirjas: kolm tuhat oreeni.”

„Kolm tuhat,” Velerad torutas huuli. „Ja kuningatütar naiseks, nagu inimesed räägivad, ehkki seda armuline Foltest ei kirjutanud.”

„Kuningatütar mind ei huvita,” kostis Geralt rahulikult. Ta istus liikumatult, käed põlvedel. „Siin on kirjas: kolm tuhat.”

„On alles ajad,” ohkas linnavalitseja. „On alles närused ajad! Veel kakskümmend aastat tagasi poleks keegi isegi purjus peaga võinud mõelda, et selliseid ameteid pidama hakatakse? Nõidurid! Rändavad basiliskide tapjad! Lohede ja vetevaimude hävitajad, kes rändavad ringi nagu harjuskid! Geralt! Kas sinu tsunftis on lubatud õlut juua?”

„Muidugi.”

Velerad lõi peopesi kokku.

„Õlut!” hüüdis ta. „Aga sina, Geralt, istu lähemale. Mis siis ikka.”

Õlu oli külm ja vahutas.

„Närused ajad on saabunud,” jätkas Velerad, rüübates kannust kesvamärjukest. „Igatsugu vastikuid elukaid on siginenud. Mahakamis, mägedes, kubiseb kurjadest vaimudest. Vanasti ulusid metsades ainult hundid, nüüd aga vampiirid ja kõiksugu metsavaimud. Kuhu ka ei vaata, ikka jääb pilgu ette libahunt või mingi muu kuri elukas. Külades röövivad vetehaldjad ja kerjuseid lapsi, neid on juba sadade kaupa ära viidud. Inimesi vaevavad sellised haigused, millest

ennevanasti polnud keegi kuulnudki, ihukarvad ajab püsti. Ja kõigele lisaks veel see!” ta tõukas nahast rulli mööda lauaplaati. „Pole ime, Geralt, et teie teenustele on selline nõudmine.”

„Linnavalitseja, see on kuninglik läkitus,” tõstis Geralt pea. „Kas te teate üksikasju?”

Velerad nõjatus vastu toolileent ja ristas sõrmed kõhul.

„Sa küsid üksikasju? Tean küll. Ehkki mitte algallikast, kuid üsna usaldusväärsetest kanalitest.”

„Just nimelt neid ma vajangi.”

„Sa ajad ikka oma joru. Kuidas soovid. Kuula siis,” Velerad rüüpas tubli sõõmu õlut ja tasandas häält. „Meie armuline Foltest, kui ta oli veel prints vana kuninga Medelli valitsemise ajal, näitas, milleks ta on võimeline, ja võimeline oli ta väga paljuks. Me lootsime, et aja jooksul läheb see tal üle, aga ei läinud. Varsti pärast kroonimispidustusi, kohe pärast vana kuninga surma, ületas Foltest iseenast. Meil kõigil jäi isegi suu imestusest lahti. Ühesõnaga: ta tegi oma lihasele õele Addale lapse. Adda oli temast noorem, nad hoidsid kogu aeg kokku, kuid keegi ei kahtlustanud kunagi midagi, noh, ehk kui siis kuninganna... Lühidalt, ühel päeval nägime, et Addal on juba vaat selline kõht ees, aga Foltest hakkab rääkima laulatusest. Oma õega, pane tähele, Geralt! Olukord muutus pagana pingeliseks, sest parajasti siis tahtis Vizimir Novigradist panna oma Dalka Foltestile mehele, saatis juba kosjasobitajad, aga meie pidime oma kuningat lausa käsist-jalust kinni hoidma, sest too tahtis need kosjasobitajad kus kurat kihutada. Läks õnneks, ja jumal tänatud, sest solvatud Vizimir oleks meil kõigil soolikad välja lasknud. Pärast, mitte küll ilma Adda abita, kes venna-kest mõjutas, õnnestus meil tattnina ümber veenda, et ta seda kiiret laulatust siiski ei teeks. Nojah, ja pärast Adda sünnitas, ettenähtud ajal, nagu kord ja kohus. Aga nüüd kuula tähelepanelikult, sest sellest hetkest see kõik algaski. Seda, kes sündis, ei näinud peaaegu mitte keegi, kuid üks ämmaemand hüppas end torniaknast surnuks, ja teine kaotas meelemõistuse ning on siiamaani poole aruga. Seepärast ma arvangi, et too sündinud lapsuke polnud ülemäära ilus. See oli tüdruk. Muuseas, ta suri kohe, sest kellelgi, nagu mulle näib, polnud erilist

kiiret nabanööri kinnisidumisega. Adda ei elanud oma õnneks sünnitust üle. Kuid pärast, vennas nõidur, tegi Foltest järjekordse lolluse. Selle eardi oleks pidanud ära põletama või siis kuhugi jäätmaale matma, aga mitte lossi krüpti, sarkofaagi paigutama.”

„Praegu on juba hilja seda arutada,” tõstis Geralt pea. „Igal juhul oleks pidanud kindlasti kellegi Teadmameestest kohale kutsuma.”

„Kas sa mõtled neid petiseid, kelle kõrgeid mütse ehivad tähed? Kuis siis muidu, siia tuli neid kohale ligi kümme, kuid juba hiljem, siis kui selgus, mis sarkofaagis lamab. Ja mis sealt öösiti välja tuleb. Aga välja ronima ei hakanud see mitte kohe, ei. Pärast matuseid oli seitse aastat rahu. Kuid siis ühel ööl, kui oli parajasti täiskuu, tõusis lossis äkki kisa ja kära! Mis siin rääkida, sa tunned asja, läkitust oled ka lugenud. Imik oli kirstus kasvanud, ja üsna tublisti, ja hambad olid tal ka pikaks veninud. Ühesõnaga, vampiir. Kahju, et sa pole laipu näinud. Nagu mina neid nägin. Kindlasti oleksid sa Wyzimist kauge kaarega mööda läinud.”

Geralt vaikis.

„Siis,” jätkas Velerad, „nii nagu ma juba rääkisin, kutsus Foltest kokku terve karja igasuguseid nõidu. Nad kisasid üksteise võidu, vähe puudus, et oleksid omavahel nõiakeppidega kaklema läinud. Need on vist kaitseks koerte eest, kui keegi neid neile kallale ässitab. Ja ma arvan, et seda tehakse üsna tihti. Anna andeks Geralt, kui sul on nõidadest teine arvamus – sinu ameti juures on sul kindlasti teine arvamus – kuid minu jaoks on nad lihtsalt ühed muidusööjad ja lollpead. Teie, nõidurid, äratate inimeste seas suuremat usaldust. Teie olete vähemalt, kuidas nüüd öelda, konkreetsed.”

Geralt muigas ainult ega kostnud sõnagi.

„Nii, aga nüüd asume asja juurde,” linnavalitseja heitis pilgu kannu ning valas endale ja riivlasele õlut. „Mõned nõidade nõuanded tundusid päris asjalikud olevat. Üks pakkus välja, et tuleb vampiir koos sarkofaagi ja lossiga põletada, teine tahtis jälle tal labidaga pea otsast raiuda, ülejäänud olid selle poolt, et talle haavapuust vaiad erinevatesse kehaosadesse lüüa, loomulikult päevavalgel, kui too öisest pillerkaaritamisest väsinud kurivaim kirstus magab. Kahjuks leidis

siiski üks narr, kelle paljast peakolu kaunistas narrimüts, küürakas erak, kes teatas, et see on nõidus, millest on võimalik vabastada, ja vampiirist saab jälle Foltesti piltilus tütreke. Piisab sellest, kui krüptis öö mööda saata. Misperale – Geralt, kujuta endale ette, milline napakas – läkski ööseks lossi. Pole raske arvata, kui palju tast järele jäi, arvatavasti ainult müts ja nõiakepp. Kuid Foltest haaras sellest mõttest palavikulise õhinaga kinni. Ta keelas igasugused vampiiri tapmiskatsed ja kutsus kuningriigi igast nurgast Wyzimisse kokku kõiksugu soolapuhujaid, et vampiir nõidusest vabastada ja muuta uuesti kuningatütreks. Oli see vast kirev kamp! Mingid kõveraks tõmbunud vanaeided, mingid räpased, täiu täis lombakad, vennas, lihtsalt hale oli neid vaadata. Ja siis nad hakkasid nõiduma, peamiselt muidugi kausi ja kannu kohal. Selge, et Foltest ja nõukogu paljastas mõned neist kiiresti, paar tükki tõmmati isegi oksa – aga liiga vähe, liiga vähe. Mina oleksin nad kõik üles poonud. Seda, et samal ajal vampiir pures petistele ja nende loitsudele tähelepanu pööramata inimesi surnuks, ei pruugi mul vist lisada. Ja ka seda, et Foltest ei elanud enam lossis. Keegi ei elanud enam lossis.”

Velerad jäi vait ja rüüpas õlut. Ka nõidur vaikus.

„Ja nii kestab see juba kuus aastat, Geralt, sest too ebard sündis umbes neliteist aastat tagasi. Meil oli tollal ka natuke teisi muresid, sest läksime Novigradi Vizimiriga tülli, täiesti loomulikel, mõistetavatel põhjustel – asi oli piiritulpade ümbertõstmises, mitte mingisuguste tütarde või sugulussuhete pärast. Muide, Foltest hakkab juba jälle rääkima abielust ja vaatab naaberõukondade poolt saadetud portreesid, mis ta ennevanasti viskas lihtsalt peldikuaugust alla. Nojah, aga mõne aja pärast tuleb talle jälle hoog peale ja siis saadab ta ratsakullereid laiali, et nood otsiksid uusi nõidu. Ja lubas ka vaevatasu, kolm tuhat, misperale siia jooksid kokku mõned vaimust vaesed, paar rändrüütli ja isegi üks karjasepoiss, terves ümbruskonnas tuntud tobuke, olgu muld talle kerge. Seevastu vampiiri käsi käib hästi. Nojah, vahel närib küll kellegi surnuks, aga sellega oleme juba harjunud. Aga nendest kangelastest, kes püüavad teda nõidusest vabastada, on vähemalt niipalju kasu, et koletis ei kola enam

väljaspool lossihooneid, vaid õgib end kohapeal täis. Ja Foltestil on uus, täiesti korralik loss.”

„Kuue aasta jooksul,” Geralt tõstis pea, „kuue aasta jooksul pole keegi suutnud seda asja korda ajada?”

„Tegelikult jah,” Velerad vaatas läbitungiva pilguga nõiduri poole. „Tundub, et seda asja pole võimalik korda ajada, ning sellega tuleb leppida. Ma räägin Foltestist, meie armastatud ja armulisest valitsejast, kes ikka veel käsib ristteedel neid läkitusi üles panna. Ainult et neid soovijaid oleks nagu vähemaks jäänud. Tõsi küll, viimati ilmus siia üks sell, kuid too tahtis, et need kolm tuhat talle tingimata ette makstaks. Me siis toppisime ta kotti ja viskasime järve.”

„Petiseid leidub ikka.”

„Muidugi leidub. Ega neist kunagi puudust tule,” kinnitas linnavalitseja, laskmata nõidurilt pilku. „Seepärast, kui lähed lossi, ära nõua tasu ette. Kui sa üldse sinna lähed.”

„Lähem.”

„Nojah, eks sa ise tea. Aga pea meeles minu nõuannet. Kui aga tasust rääkida, siis viimasel ajal on rohkem juttu olnud selle teisest osast, sellest, millest ma sulle kõnelesin. Kuningatütar naiseks. Ma ei tea, kes selle välja mõtles, aga kui vampiir näeb nii välja, nagu räägitakse, oleks see üsna sünye nali. Kuid lollpeadest, kes tuhatnelja lossi tormasid, kui jutt läks lahti, et on võimalus kuningliku perekonna liikmeks saada, puudust polnud. Kui täpsemaks minna, siis kaks kingsepasselli. Geralt, miks küll kingsepad nii rumalad on?”

„Ma ei tea. Linnavalitseja, aga nõidurid? Kas nemad proovisid?”

„Oli neidki, kuis siis muidu. Aga kui nad kuulsid, et vampiiri ei pea tapma, vaid hoopis nõidusest vabastama, siis kehtasid nad õlgu ja sõitsid minema. Sellepärast on ka minu austus nõidurite vastu kasvanud. Pärast käis küll üks, sinust noorem, nime ma ei mäleta, või ei öelnudki ta seda. See proovis.”

„Ja siis?”

„Hambuline kuningatütar vedas ta soolikad laiali poole noolelennu ulatuses.”

Geralt noogutas pead.

„Ja ongi kõik?”

„Oli veel üks.”

Velerad jäi vait. Nõidur ei kiirustanud teda.

„Jah,” sõnas lõpuks linnavalitseja. „Oli veel üks. Alguses, kui Foltest ähvardas teda võllasega, juhul kui ta tapab või vigastab vampiiri, hakkas ta ainult naerma ja asus oma asju pakkima. Aga hiljem...”

Velerad tasandas jälle häält peaaegu sosinaks ja kummardus üle laua.

„Pärast võttis ta selle töö vastu. Sest vaata, Geralt, siin Wyzimis on paar mõistlikku inimest, kes on sealjuures ka kõrgetel ametikohtadel ja keda kogu see jant on juba surmani ära tüüdanud. Levisid kuulujutud, et need inimesed veensid salamahti nõidurit, et too ei tegeleks mingi suri-muri ega nõidumistega, vaid lööks vampiiri lihtsalt maha, aga kuningale ütleks, et nõidus ei mõjunud, tütreke kukkus trepist alla – lihtsalt juhtus tööõnnetus. Kuningas, teadagi, vihastab, kuid lugu lõppeb sellega, et ta ei maksa oreenigi. Kaval nõidur kostis selle peale, et tasuta võite ise vampiire jahtida. Mis meil muud üle jäi... Panime rahad kokku, kauplesime pisut... Ainult et sellest ei tulnud midagi välja.”

Geralt kergitas kulme.

„Midagi, ütlen ma,” sõnas Velerad. „Nõidur ei tahtnud kohe esimesel ööl lossi minna. Käis siin ja seal, varitses lossi juures, kolas ümbruskonnas ringi. Nagu räägitakse, nägi ta lõpuks vampiiri ja kindlasti tegutsemas, sest koletis ei roni oma krüptist välja ainult selleks, et jalgu sirutada. Niisiis nägi nõidur olendit ja pani samal ööl plehku, ilma et oleks isegi hüvasti jätanud.”

Geralt huultele ilmus midagi naeratusetaolist.

„Mõistlikel inimestel,” alustas ta, „on kindlasti veel see raha alles? Nõidurid ei võta raha ette.”

„Vist küll,” lausus Velerad, „kindlasti on alles.”

„Kas kuulujutt ei räägi, palju seda raha on?”

Velerad muigas.

„Ühed räägivad, et kaheksasada...”

Geralt raputas pead.

„Teised,” pomises linnavalitseja, „räägivad tuhandest.”

„Seda pole palju, kui võtta arvesse, et kuulujutt kõike suureks puhub. Lõppude lõpuks annab kuningas kolm tuhat.”

„Ja pruudi veel pealekauba,” lisas Velerad salvavalt. „Millest me siin üldse räägime? See on ju teada, et sa seda kolme tuhandet ei saa.”

„Ja mispärast siis?”

Velerad pörutas peopesaga vastu lauaplaati.

„Geralt, ära riku minu arvamust nõiduritest! See kestab juba rohkem kui kuus aastat! Vampiir teeb aastas umbes poolesajale inimesele lõpu peale. Nüüd ehk vähem, sest kõik hoiavad lossist eemale. Ei, vennas, ma usun nõidusesse, ma olen siin maailmas juba üht-teist näinud ja usun, loomulikult teatud piirini, maagide ja nõidurite oskustesse. Kuid see nõidusest vabastamine on jamps, mille mõtles välja küürakas ja tatine vanamees, kes eremiidina elades oli kaotanud viimasegi arunatukese, jama, mida keegi ei usu. Peale Foltesti. Ei, Geralt! Adda sünnitas vampiiri, sest magas oma lihase vennaga, selles on asi ja siin ei aita ükski nõidus. Vampiir õgib inimesi nagu vampiir ikka, ja sellepärast peab ta maha lööma, lihtsalt ära tapma. Kuula – kaks aastat tagasi võtsid Mahakami talumehed kamba kokku ja peksid nende lambaid õginud lohemaol lihtsalt malakatega surnuks ning isegi ei kiidelnud eriti sellega. Aga meie siin Wyzimis ootame mingit imet, lukustame igal täiskuul uksi või seome lossi ees posti külge kurjategijaid, lootuses, et koletis õgib end täis ja läheb tagasi kirstu.”

„Päris hea moodus,” naeratas nõidur. „Kas kuritegevuse tase on langenud?”

„Mitte üks raas.”

„Kuidas selle uue lossi juurde pääseb?”

„Ma saadan sind. Aga mida arvad sellest mõistlike inimeste poolt tehtud pakkumisest?”

„Linnavalitseja,” lausus Geralt. „Milleks kiirustada. Hoolimata minu kõige paremast tahtmisest, võib töö juures ikka õnnetusi juhtuda. Siis peaksid mõistlikud inimesed mõtlema, kuidas päästa mind kuninga viha eest ja panema valmis need tuhat viissada oreeni, millest räägitakse.”

„Pidi ju olema tuhat.”

„Ei, isand Velerad,” lausus nõidur kindlalt. „See, kellele te pakusite tuhat, lasi jalga, niipea kui oli vampiiri näinud, ta ei hakanud isegi kauplema. Sellest aga järeldub, et risk on palju suurem kui tuhat. Kas see risk on suurem kui poolteist tuhat, seda me veel vaatame. Loomulikult jätan ma enne hüvasti.”

Velerad kratsis kukalt.

„Geralt? Tuhat kakssada?”

„Ei, linnavalitseja. See pole sugugi kerge töö. Kuningas annab kolm tuhat, ja ma pean teile ütlemä, et nõidusest vabastamine on vahel raskem kui tapmine. Lõppude lõpuks oleks keegi minu eelkäijatest ju vampiiri tapnud, kui see oleks olnud nii kerge. Kas te arvate, et nad lasid endid surnuks närida ainult sellepärast, et kartsid kuningat?”

„Olgu, vennas,” Velerad noogutas kurvalt pead. „Oleme kokku leppinud. Ära sa ainult kuninga juures sõnakestki kõssa sellest, noh... õnnetusest töö juures. See oleks minu nõuanne sulle.”

III

Foltest oli kõhn. Mehel oli ilus, liigagi ilus nägu. Nõidur hindas kiiresti, et ta polnud veel neljakümnenegi. Valitseja istus eebenipuust nikerdatud tugitoolis, sirutades jalgu kamina poole, mille juures soojendasid end kaks koera. Tema kõrval riidekirstul istus vanem mees, võimsa kehaehitusega habemik. Kuninga taga seisis veel üks ülik, kallites rõivastes, uhke ilme näol. Aukandja.

„Riivimaa nõidur,” lausus kuningas pärast hetkelist vaikust, mis valitses pärast Veleradi sissejuhatust.

„Jah, valitseja,” Geralt langetas pea.

„Millest su pea on nii halliks läinud? Kas nõidumisest? Ma näen, et sa pole veel vana. Hästi, olgu pealegi. See oli nali, ära pane tähele. Mingisugused kogemused, ma loodan, sul ikka on?”

„Jah, valitseja.”

„Tahaksin neist kuulda.”

Geralt tegi sügava kummarduse.

„Valitseja, te ju teate, et meie koodeks keelab meil rääkida sellest, mis me teeme.”

„Väga mugav koodeks, isand nõidur, ütle mata mugav. Kuid üksikasjadesse laskumata – kas sul metsavaimudega on olnud tegemist?”

„Jah.”

„Aga vampiiride ja tontidega?”

„Samuti.”

Foltest lõi kõhklema.

„Aga vereimejatega?”

Geralt tõstis pea, vaatas kuningale otsa.

„Jah.”

Foltest pööras pilgu ära.

„Velerad!”

„Kuulan, armuline valitseja.”

„Kas sa rääkisid talle üksikasjadest?”

„Jah, armuline valitseja. Ta kinnitab, et kuningatütre saab nõidusest vabastada.”

„Ma tean seda juba ammu. Aga mismoodi, lugupeetud isand nõidur? Ah ja, ma unustasin. Koodeks. Hästi. Ainult üks väike märkus. Siin on juba käinud mitu nõidurit. Velerad, kas sa rääkisid talle? Hästi. Seepärast ma ka tean, et teie erialaks on rohkem tapmine kui nõidusest vabastamine. See ei tule arvesse. Kui minu tütre peast langeb kasvõi ainuski juuksekarv, siis paned sina oma pea pakule. See on kõik. Ostrit, ja ka teie, isand Segelin, jääge siia, rääkige talle kõigest, mida ta teada tahab. Need nõidurid pärivad alati väga palju. Andke talle süüa-juua ja las elab lossis. Pole tal vaja mööda kõrtse kolistada.”

Kuningas tõusis püsti, vilistas koertele ja suundus ukse poole, lüües jalgedega laiali õlgi, mis katsid lossikambri põrandat. Ukse juures pöördus ta ümber.

„Kui sul veab, siis on auhinnaraha sinu. Võib-olla lisan veel midagi juurde, kui sa ennast heast küljest näitad. Loomulikult, selles kuulujutus, mis on lihtrahva seas liikvel, et võib kuningatütre endale naiseks

saada, pole kübetki tõtt. Ega sa ometi arva, et ma annan oma tütre esimesele ettejuhtuvale hulgusele?”

„Ei, valitseja. Ei arva.”

„Hästi. See kinnitab su arukust.”

Foltest lahkus ja sulges enda järel ukse. Velerad ja ülik, kes enne seisid, istusid kohe laua äärde. Linnavalitseja jõi kuninga pooleldi täis peekri tühjaks, heitis pilgu kannu ja vandus kurja. Ostrit, kes hõivas Foltesti tugitooli, vaatas altkulmu nõiduri poole, silitades peopesadega nikerdatud käetugesid. Segelin, habemik, andis Geraltile noogutusega märku.

„Istuge, isand nõidur, istuge. Kohe tuuakse õhtusöök. Mida te tahate teada? Linnavalitseja Velerad on vist teile juba kõik jutustanud. Tunnen teda ja tean, et ta rääkis pigem rohkem kui vähem.”

„Mul on ainult paar küsimust.”

„Palun küsige.”

„Linnavalitseja rääkis, et pärast vereimeja ilmumist kutsus kuningas siia palju Teadmamehi.”

„Nii see oli. Kuid ärge öelge vampiir, öelge kuningatütar. Nii on teil kergem vältida keelevääratust kuninga juuresolekul ning... sellega seotud ebameeldivusi.”

„Kas Teadmameeste seas oli keegi tuntud? Kuulus?”

„Oli ka tuntuid ja kuulsaid. Ma ei mäleta nimesid... Kas teie mäletate, isand Ostrit?”

„Ei mäleta,” lausus ülik. „Kuid ma tean, et nii mõnedki neist olid teatud ja tuntud. Sellest oli palju juttu.”

„Kas nad kõik arvasid, et needusest võib vabastada?”

„Nad polnud sugugi ühte meelt,” naeratas Segelin. „Ei üheski küsimuses. Kuid seda nad oletasid küll. Asi pidi olema lihtne, maagilisi võimeid mitterõudev, ja nagu ma aru sain, piisas, kui keegi oleks veetnud öö, päikeseloojangust kuni kolmanda kukelauluni, krüptis, sarkofaagi juures.”

„Tõepoolest, lihtne,” turtsatas Velerad.

„Ma tahaksin teada, kuidas näeb välja... kuningatütar.”

Velerad kargas toolilt püsti.

„Kuningatütar näeb välja nagu vereimeja!” hüüdis ta. „Nagu kõige

ehtsam vereimejalikum vereimeja, kellest ma eales olen kuulnud! Tema kõrgeausus kuningatütar, too vördjalik ebard, on nelja küünra pikkune, tema keha meenutab õlletünni, tal on laiad lõuad, mis on täis nõelteravaid hambaid, ning punased silmad ja tulekarva juuksekahtlud! Metskassiküüntega käpad ulatuvad peaaegu maani! Panen imeks, et me pole hakanud tema pilte sõbralikele õukondadele saatma! Kuningatütar, et katk teda võtaks, on juba neljateistkümnenaastane, oleks juba aeg ta mõnele printsile mehele panna!”

„Linnavalitseja, hoia end ehk veidi tagasi,” krimpsutas Ostrit nägu, heites pilgu ukse poole. Segelin naeratas põgusalt.

„See kirjeldus oli äärmiselt värvikas ja küllalt täpne, ning teid, lugupeetud nõidur, huvitas just nimelt see, on mul õigus? Velerad unustas lisada, et kuningatütar liigub uskumatu kiirusega ja ta on palju tugevam, kui võiks arvata. Ja see, et ta on neliteist aastat vana, on ka tõsi. Kuivõrd see tähtis on.”

„On küll,” lausus nõidur. „Kas ta ründab inimesi ainult täiskuu ajal?”

„Jah,” vastas Segelin. „Kui ta ründab väljaspool vana lossi. Inimesed on lossis alati hukkunud kuu faasidest sõltumata. Kuid välja tuleb ta täiskuu ajal ja sedagi mitte iga kord.”

„Kas oli kasvõi üks juhus, et ta ründas päeval?”

„Ei, päeva ajal mitte.”

„Kas ta alati õgib ohvrid ära?”

Velerad sülitas õlgedele.

„Võtaks sind see ja teine, Geralt, kohe tuleb õhtusöök. Ptüi! Õgib, närib liha kontidelt, jätab järele – igatmoodi, vist nii, kuidas tal parasjagu tuju on. Ühel näris ainult pea otsast, mõnel tõmbas soolikad välja, paar tükki näris lihast päris puhtaks, võiks öelda, et paljaks. Kurat võtaks ta ema!”

„Ettevaatlikumalt, Velerad,” sisistas Ostrit. „Vampiirist räägi, mida tahad, kuid Addat ära solva, sest kuninga juuresolekul sa seda ei julgeks teha!”

„Kas keegi, keda ta ründas, jäi ellu?” küsis nõidur, tehes näo, et ei pannud tähele aukandja vihapurset.

Segelin ja Ostrit vahetasid pilke.

„Jah,” sõnas habemik. „Kohe alguses, kuus aastat tagasi, tormas ta krüpti juures valves olevale kahele sõdurile kallale. Ühel neist õnnestus põgeneda.”

„Ja hiljem,” sekkus Velerad, „oli veel mölder, kellele ta tungis linna lähedal kallale. Kas mäletate?”

IV

Vahtkonnaruumi peal asuvasse kambrisse, kuhu nõidur elama pandi, toodi mölder järgmise päeva hilisõhtul. Kohale tõi ta kapuutsiga keebis sõdur.

Mingeid erilisi tulemusi vestlus ei andnud. Mees oli hirmunud, kogeles ja pomises midagi arusaamatut. Rohkem ütlesid nõidurile möldri armid – vereimejal olid aukartustäratavalt laiad lõuad ja tõepoolest väga teravad hambad, sealjuures väga pikad ülemised kihvad – neli, kaks tükki kummalgi pool. Küüned olid kindlasti teravamad kui metskassil, kuid vähem kõverad. Muuseas, ainult sellepärast õnnestuski möldril end lahti rebida.

Lõpetanud ülevaatuse, saatis Geralt peanoogutusega möldri ja sõduri välja. Sõdur tõukas talumehe ukse taha ja lükkas kapuutsi peast. See oli Foltest ise.

„Istu, ära tõuse püsti,” lausus kuningas. „Mitteametlik visiit. Oled rahul ülekuulamisega? Ma sain teada, et sa käisid enne lõunat lossis?”

„Jah, valitseja.”

„Millal sa pihta hakkad?”

„Täiskuuni on jäänud neli päeva. Pärast täiskuud.”

„Kas sa tahad enne ise teda näha?”

„Selleks pole vajadust. Kuid täissöönud... kuningatütar... on vähem liikuv.”

„Vampiir, meister, vampiir. Ärme tegele siin diplomaatiaga. Kuningatütreks ta alles saab. Sellest ma muuseas tahtsingi sinuga rääkida. Vasta mulle, mitteametlikult, lühidalt ja selgelt: kas saab või ei saa? Ja ära varja end mitte mingisuguste koodeksite taha.”

Geralt hõõrus laupa.

„Kuningas, ma kinnitan, et needuse võib ära võtta. Ja kui ma ei eksi, siis tõepoolest veetes öö vanas lossis. Kui kolmas kukelaul tabab vampiiri väljaspool sarkofaagi, võtab see talt needuse. Nii toimitakse harilikult vampiiridega.”

„Nii lihtsalt.”

„Sugugi mitte nii lihtsalt. Kõigepealt peab selle öö üle elama. Võimalikud on ka kõrvalekalded. Näiteks, tuleb veeta mitte üks öö, vaid hoopis kolm. Ja seda järjestikku. On ka juhtumeid, mis on... lootusetud.”

„Nii.” Foltesti nägu moondus grimassis. „Ma kuulen seda pidevalt: koletis tuleb ära tappa, sest see on lootusetu juhtum. Meister, ma olen kindel, et sinuga on juba räägitud. Mis? Et inimsööja kohe alguses ilma pikema jututa surnuks raiuda, aga kuningale öelda, et teisiti ei saanud. Kuningas ei maksa, meie maksame. Väga mugav moodus. Ja odav. Sest kuningas käsib nõiduril kas pea maha raiuda või ta üles puua, ja nii jääb kuld taskusse.”

„Ja kuningas laseb tingimata nõiduril pea maha raiuda?” virildas Geralt nägu.

Foltest vaatas tükk aega riivlasele otsa.

„Kuningas ei tea,” lausus siis lõpuks. „Kuid sellise võimalusega peab nõidur siiski arvestama.”

Geralt vaikus.

„Ma kavatsen teha, mis minu võimuses,” lausus ta lõpuks. „Aga kui läheb teisiti, siis hakkab ma oma elu eest võitlema. Teie, valitseja, peate ka sellise võimalusega arvestama.”

Foltest tõusis püsti.

„Sa ei saa must aru. Mitte selles pole asi. On ju selge, et sa ta tapad, kui läheb palavaks, ükskõik, kas see mulle meeldib või ei. Sest vastasel juhul tapab tema sinu, kindlasti ja pöördumatult. Ma ei avalikusta seda, aga ma ei karistaks kedagi, kes vampiiri tapaks enesekaitseks. Kuid ma ei luba, et ta tapetaks, proovimata teda päästa. Tehti katseid süüdata vana loss, lasti tema pihta vibudest, kaevati auke, pandi üles püüniseid ja lõkse seni, kuni ma paar üritajat üles poosin. Aga ma kordan, asi pole mitte selles. Kuula, meister!”

„Ma kuulan.”

„Pärast kolmandat kukelaulu pole enam vampiiri, kui ma õigesti aru sain? Kuid kes siis on?”

„Kui kõik läheb hästi, siis on neljateistkümneaastane tütarlaps.”

„Punaste silmadega? Hambad nagu krokodillil?”

„Normaalne tütarlaps. Ainult et...”

„Mis?”

„Füüsiliselt.”

„Taga targemaks. Aga psüühiliselt? Iga päev hommikueineks ämber verd? Noore neiu kints?”

„Ei. Psüühiliselt... Raske öelda... Ma arvan, et umbes kolme- või nelja-aastase lapse tasemel. Ta vajab palju hoolt. Ja seda pika aja jooksul.”

„See on selge. Meister?”

„Ma kuulan.”

„Kas see... võib tal korduda? Hiljem?”

Nõidur vaikis.

„Nii,” lausus kuningas. „Võib. Ja mis siis?”

„Kui ta pärast pikka mitmepäevast minestuses viibimist sureb, tuleb keha tingimata ära põletada. Ja kiiresti.”

Foltest muutus morniks.

„Kuid ma ei arva,” lisas Geralt, „et asi selleni jõuab. Kindluse mõttes annan ma teile, valitseja, mõned näpunäited, kuidas hädaohtu vähendada.”

„Juba nüüd? Kas pole veel liiga vara, meister? Aga kui...”

„Juba nüüd,” katkestas teda riivlane. „Kuningas, kõike võib ette tulla. Võib juhtuda, et hommikul leiate krüptis needusest vabastatud kuningatütre ja minu laiba.”

„Isegi nii? Ja seda hoolimata minu loast enesekaitsele? Mida sa, paistab, eriti ei vajagi?”

„Kuningas, asi on väga tähtis. Risk on väga suur. Sellepärast pange tähele: kuningatütar peab kogu aeg kandma kaelas hõbeketikesega safiiri, kõige parem, kui see oleks *inclusus*. Kogu aeg. Päeval ja öösel.”

„Mis asi on *inclusus*?”

„Safiir, mille sees on õhumullike. Peale selle peab tema kambris,

kus ta magama hakkab, aeg-ajalt põletama kaminas kadaka-, leetpõõsa- ja sarapuuoksi.”

Foltest jäi mõttesse.

„Täna sind nõuannete eest, meister. Ma püüan neid järgida, kui... Aga nüüd kuula sina mind tähelepanelikult. Kui sa näed, et see on lootusetu juhus, siis tapa ta ära. Kui sa võtad temalt needuse, kuid tüdruk pole... normaalne... kui sul tekib kasvõi kübetki kahtlust, et sul ei õnnestunud täielikult, siis tapa ta. Ära karda, minu poolt ei ähvarda sind miski. Inimeste juuresolekul ma muidugi hakkan sinu peale karjuma, ajan lossist ja linnastki välja, kuid see on ka kõik. Loomulikult rahalist autasu ma sulle ei anna. Võib-olla õnnestub sul midagi välja kaubelda, tead isegi, kelle käest.”

Mõlemad vaikisid hetke.

„Geralt.” Foltest pöördus esimest korda nõiduri poole nimepidi.

„Ma kuulan.”

„Kui palju on tõtt selles jutus, et laps on selline, aga mitte teistsugune, sest Adda oli minu õde?”

„Mitte palju. Keegi pidi ta ära nõiduma. Ükski needus ei teki iseenesest. Aga ma arvan, et teie suhe õega oligi needuse põhjuseks, too ebard aga selle tagajärg.”

„Nii ma arvasin. Seda rääkisid mõned Teadmameestest, ehkki mitte kõik. Geralt? Kust sellised asjad tulevad? Nõidus, maagia?”

„Ma ei tea, kuningas. Teadmamehed tegelevad selliste nähtuste põhjuste uurimisega. Meile, nõiduritele, piisab teadmisest, et kontsentreeritud tahe võib sellised nähtused esile kutsuda. Ja piisab teadmisest, kuidas selliste nähtustega võidelda.”

„Tappes?”

„Tavaliselt jah. Ja selle eest meile kõige sagedamini makstaksegi. Kuningas, vähe on neid, kes nõuavad needusest vabastamist. Üldjuhul tahavad inimesed lihtsalt kaitsta end hädaoahu eest. Ja kui koletise südametunnistusel on inimeste surm, lisandub siia veel soov kätte maksta.”

Kuningas tõusis püsti, käis paar korda kambris ringi ja seisatas nõiduri mõõga ees, mis rippus seinal.